

Arnhem, 26 november 2023

Lieve Komende Coalitie,

We moeten ons steeds dikker inpakken om de wereld buiten te trotseren,
gure winden waaien en wie niet uitkijkt
krijgt een hand pepernoten in het gezicht gesmeten.

Woensdag kozen we een nieuwe Sinterklaas,
iedereen heeft het verlanglijstje al klaar
maar ik weet nog van de surprises vroeger
dat er soms in die mooie cadeauverpakking
weinig meer zit dan stroop en zaagsel.

Nog niet heel lang geleden vlamde er in mij een vage ambitie op
om politiek actief te worden. Ik werd lid van een partij,
woonde bijeenkomsten bij en deed licht administratief vrijwilligerswerk.

Tegen het expliciete advies van mijn vrouw in trouwens,
die vreesde terecht voor mijn bloeddruk en humeur;
mijn huid is geen teflon en mijn idealen geen wisselgeld –
ik trek me kortom de dingen teveel aan

en mijn politieke carrière strandde
nog voor ik ook maar een roeispaan in het water had gestoken.

Tegen onze kinderen vertellen we
dat een verlang-lijstje iets anders is dan een krijg-lijstje;
iets wat in onze politieke werkelijkheid
die gedomineerd wordt door wensdenken
af en toe ondergeschoffeld dreigt te worden.

Terwijl het een even frustrerende als geruststellende gedachte is
dat draagvlak nu eenmaal compromis behelst,
en dat, van welke partij je ook bent,
het voor iedere politicus belangrijk is om te weten
dat de meerderheid van de mensen *niet* op jouw partij heeft gestemd.

Absolute meerderheden, in welke smaak dan ook, zijn angstaanjagend;
liever de noodzaak van praten dan de luxe van eenzijdige beslissingen.

Daarom is politiek ook inherent aan teleurstelling.

Dat zou nederig moeten stemmen
en tot samenwerken bereid.

Lieve Komende Coalitie, ik wens je wijsheid toe.
Of misschien zelfs meer nog dan wijsheid
wens ik je de twijfel toe –

want wie durft te twijfelen
durft ook open te staan voor de ander
en dat is, denk ik, nu meer nodig dan ooit.